

Разбира се, царът се разсърдилъ до толкозъ, че заповѣдалъ да обѣсятъ шивача.

Хвърлили въ затвора нещастния шивачъ и тѣй горчиво заплакалъ. Изведнажъ изъ една миша дупка се показала главичката на малко джудженце. То погледнало наоколо и излѣзло изъ дупката. Слѣдъ него се показало друго, послѣ трето и така излѣзли точно дваналесетъ малки джуджета...

Когато тѣ узнали за какво плаче шивачътъ, казали му :

— Я ни покажи тия костюмчета!...

— Ето ги!...—отговорилъ прѣзъ сълзи шивачътъ и имъ ги хвърлилъ.

Джуджетата ги прибрали, прѣмѣнили се изаскачали отъ радостъ.

— Ахъ, тѣ сж

тъкмо за насъ,

— завикали тѣ.

— Добрий чо

вѣче, подари ни

ги и ние ще те

спасимъ отъ бѣ

силката!

— Добръ!...

— казалъ ши

вачътъ.

И малкитѣ джу

джета се хвър

лили да му цѣ

луватъ ржиѣтѣ.

Но, каквито били мънички, едвамъ достигали да цѣлуватъ крайчеца на прѣститѣ му.

Слѣдъ това тѣ тихо отворили вратата на затвора и завели шивача въ градината. Било тиха лунна нощъ, трѣвата и цвѣтята, отрупани съ роса, блѣстѣли на лунната свѣтлина. Джуджетата откопали единъ голѣмъ зеленъ чимъ*), увили го на валмо и почнали да го ваятъ. Слѣдъ малко тѣ го подали на шивача и той го разгъналъ и останалъ смаянъ, защото въ ржиѣтѣ му блѣснало невиджано до тогава зелено кадифе, по което лъщѣли алмази като росни капчици, огрѣни отъ утринното слънце!...

II

Разбира се, на другия день шивачътъ билъ освободенъ и на царя билъ ушитъ чуденъ костюмъ.

*) Чимъ — кжсъ земя, изкопана заедно съ трѣвата.